

Sygn. akt II KK 41/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 marca 2016 r.,
sprawy **A. K.**
skazanego z art. 258 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 września 2015 r.
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 maja 2015 r.,

p o s t a n o w i ł

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r., Sąd Okręgowy w W. uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia dwóch przestępstw, tj. z art. 258 § 2 k.k. oraz z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Co do przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. dokonał zmiany w zakresie czasu jego popełnienia - w porównaniu do zarzutu aktu oskarżenia (tam zarzucono mu działanie w okresie od marca 2004 r. do czerwca 2004 r. w W. i innych miejscowościach) - w ten sposób, iż ustalił że miało ono miejsce w okresie co najmniej od 10 grudnia 2003 r. do 1 czerwca 2004 r. w W. i innych miejscowościach na terenie kraju. Jako karę za ten czyn wymierzył dwa lata pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., karę 3

lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę łączną wymierzył w wysokości 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy o charakterze zbrojnym, a także postawił zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 4 września 2015 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucając zaskarżonemu wyrokowi: *„obrazę przepisu art. 596 KPK, polegającą na skazaniu A. K. za inne przestępstwo popełnione przed dniem wydania, niż to w związku z którym nastąpiło wydanie bez uzyskania zgody Państwa wydającego w tym zakresie, a mianowicie poprzez; określenie ram czasowych czynu przestępnego w europejskim nakazie aresztowania w zakresie czynu I od marca 2004 roku do czerwca 2004 roku, zaś w wyroku skazującym rozszerzono - bez zgody Państwa wydającego - tempore criminis począwszy od grudnia 2003 roku.”*, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. W swojej konstrukcji oparta ona jest w istocie o zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (por. np. wyrok SN z dnia 25 czerwca 2008 r., IV KK 179/08, Lex nr 438417), a więc przeprowadzenia postępowania karnego i wydania wyroku skazującego pomimo, że przestępstwo nim objęte, opisane jako wyczerpujące znamiona art. 258 § 2 k.k., nie mieściło się w ramach tego czynu, co do którego istniała zgoda państwa wydającego. Skarżący nie kwestionuje zaś w kasacji tego, że skazanego wydano z terytorium Wielkiej Brytanii na podstawie europejskiego nakazu

aresztowania, w którym wskazano, iż tenże nakaz obejmuje 5 przestępstw, w tym przestępstwo z art. 258 § 2 k.k., popełnione w okresie od marca 2004 r. do czerwca 2004 r. w W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju. Uznaje natomiast, że przypisany skazanemu czyn – jako czyn popełniony w innych granicach czasowych – nie był przedmiotem wniosku w trybie ENA, a zatem nie był również przedmiotem zgody państwa wydającego. Z takim zarzutem nie sposób się zgodzić. Bezsporne jest, że treść przypisanego skazanemu czynu obejmuje to samo zdarzenie faktyczne, które było opisane w postanowieniu o wystąpieniu z ENA. Przesadza o tym nie tylko opis czynu zarzucanego oraz przypisanego, ale także ustalenia co do osoby, która kierowała tą grupą (J. G. – zob. uzasadnienie wyroku sądu I instancji str. 2). Nie jest przekroczeniem granic tożsamości zdarzenia będącego przedmiotem postępowania karnego ustalenie innego czasu początkowego popełnienia takiego czynu, który stanowi przestępstwo trwałe. Sąd *meriti* ma bowiem obowiązek dokonywania trafnych, prawidłowych ustaleń faktycznych w granicach skargi oskarżyciela, a zatem to, iż ustalił on inny początkowy czas działania w zorganizowanej grupie nie stanowi o naruszeniu tożsamości czynu będącego przedmiotem procesu. Tożsame pozostały bowiem te inne elementy, które określały opisane aktem oskarżenia przestępstwo, co do którego sąd brytyjski wydał skazanemu stronie polskiej. Wywód przytoczony w kasacji oparty na wyroku Sadu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. IV KK 124/10 jest zupełnie chybiony, albowiem dotyczy niemożności ponownego osądzenia za to zachowanie, które zostało wyeliminowane z opisu czynu w prawomocnym wyroku. W tej sprawie taki układ nie zaistniał.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w postanowieniu.

eb